

Sananselitystä

Sananselityksissä käsitellään kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä evankeliumikirjan tekstiä. Selitykset on tarkoitettu sekä sanankuulijoille että sananjulistajien avuksi. Tämä jakso alkaa 12. sunnuntaista helluntaista 15.8. ja päättyy 20. sunnuntaihin helluntaista 10.10.

Itsensä tutkiminen

12. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 15.8.
MATT. 23:1–12

Kun Jeesuksen aikana Israelia hallitsi Rooman mahti pakanallisine tapoineen, se haastoi juutalaisia tarkistamaan suhdetta Jumalaan ja kirjoituksiin. Tuona aikana muodostui kolme uskonnollista puoluetta, joilla oli omat ajattelutapansa.

1) Fariseukset: ”sitten kun saamme tarpeeksi noudatettua Jumalan käskyjä ja elämään nuhteettomasti, Jumala palkitsee meidät karkottamalla painostavan Rooman hallinnon keskeltämme”

2) Saddukseukset: ”maailma muuttuu ja ympäröivä Rooma on nyt pysyvä todellisuus. Meidän on oltava realistejä ja tehtävä viisaita kompromisseja suhteessa siihen. Elämä on tässä, ei ole tuonpuoleisuutta.

3) Essealaiset: ”Ympäröivä Roomalaisunut maailma katoaa silmistämme, kun me katoamme heidän silmistään. On rakennettava uusi yhteisö ja hengellinen elämä, joka on kaukana kaikesta, mistä paha maailma ei tavoita”.

Tämä ei ole vain mennyttä historiaa sillä samaa haastetta on kristityillä maailmassa. Synnin todellisuus on otettava vakavasti, meillä tulee olla tietoisuus siitä mikä rikkoo. Me näemme synnin todellisuutta kaikkialla, me tunnemme sen välillä nahoissamme, kuinka me voisimme olla siihen reagoimatta? Mikä on minun kutsuni pimeän maailman keskellä?

Jeesus puhuu tekstissä kuulijoille, jotka tiedostavat tämän kysymyksen ja tehtävän, he tiedostavat roolinsa tämän maailman keskellä ja haluavat ottaa sen myös vakavasti.

Maailma on ollut täynnä liikkeitä, joiden ajatuksena on: ”sitten kun nuo pahat ihmiset, tuo ilkeä kansa saadaan pois pelistä, niin sitten koittaa hyvät ajat.” Tällaisen mustavalkoisen ja naiivin roo-

lin ottaminen kadottaa jotain itsestäni: se kadottaa näkökyvyn ihmisestä, omasta luonnostani, joka on synnin turmelema. Jumala yksin on kaikkinäkevä. Hän yksin on kykeneväinen punnitsemaan sydämemme oikeudenmukaisesti. Hän yksin on oikeudenmukaisuus. Hän yksin on tuomari. Silloinkin kun me ajamme oikeaa asiaa, silloinkin kun puutumme pahaan, me teemme sitä niin monesti itsekkäästi, toisia haavoittavalla tavalla, pohjimmiltamme itsekkäistä vaikutteista, ylpeyttä ja kovuutta heijastaen.

Jeesus sanoo, että Jumalan valtakunnan kansalaisen ei ole tarkoitettu olemaan:

- Salapoliisi, vainukoira tai yksityisetsivä, joka on palkattu etsimään vikoja ja mädännäisyyttä, jotta niihin voi iskeä

- Kriitikko, arvostelija tai toisten sydänten punnitsija, joka kaikkialle saapuessaan antaa viisaita lausuntojaan lähimmäisten huonosta tilasta

- Palkattu järjestysmies, joka tarttuu toisiin kiinni rinnuksista ja heittää pihalle.

Sen sijaan että osoittelen sormella, kysymykseni tulisi olla:

Kuinka Kristus voisi elää minussa niin, että kohdatessani aidosti synnin kahlehtiman lähimmäiseni, auttaisin häntä parannuksen tekoon, auttaisin vapaaksi siitä mikä häntä kahlitsee ja auttaisin kulkemaan Kristuksen avaamalla tiellä?

Kristuksen valkeutena loistaminen on sitä, että ihmiset näkisivät meistä jotain, mikä sanoittakin avaa niiden silmät, jotka tarvitsevat parannusta, näkemään Jumalan todellisuutta ja näkemään oman tilansa. Sanat ovat tärkeitä, mutta silloin kun elämme Pyhässä Hengessä, meidän koko olemuksemme ja elämämme puhuu joskus vahvemmin kuin ”viisaat” sanamme, jotka eivät aina mene kohdalleen.

Kristusta osoiteltiin syyttävällä sormella. Kristus leimattiin ja tuomittiin rikolliseksi. Kristuksen ylle langetettiin kuolemantuomio.

Siksi että meidän ei Jumalan edessä tarvitse kokea mitään näistä, vaan synnintehtävillä on aina mahdollisuus muutokseen, mahdollisuus uudistukseen, koska vankilan ovet on avattu auki. Avoimen oven takaa kuuluu ääni – tule!

Historiasta tiedämme, että Rooma tuli muuttumaan. Vainoista huolimatta valtakunta murtui ja sen sisäinen voima, joka oli kätkeytyneenä valtakunnan kristityissä, pääsi vapaaksi. Vähäisistä ja pienimmistä kasvoi joukko, johon itsekin lukeudumme. Jos vainoava Rooma tulee jossain ja jossain muodossa takaisin, me tiedämme millä aseilla me taistelemme.

”siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, rukoilkaa niiden edestä, jotka teitä parjaavat. – rakastakaa vihollisianne ja tehkää hyvää ja lainatkaa, toivomatta saavanne mitään takaisin; niin teidän palkkanne on oleva suuri, ja te tulette Korkeimman lapsiksi, sillä hän on hyvä kiittämättömille ja pahoille.” (Luuk. 6:28,35) •

Mika Pouke

Jeesus, parantajamme

13. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 22.8.
JOH. 9:1–7, 39–41

Raamatun mukaan on olemassa kolmenlaista kärsimystä. Osaltaan ihmisen kärsimys johtuu Jumalan tahdon vastaisesta toiminnasta. Jumalan käskyt ovat hyvät, oikeat ja pyhät (Room. 7:12) ja niiden noudattaminen tuo siunauksen (5. Moos. 5:10). Lain teot on luomisessa kirjoitettu ihmisen sydämeen (Room. 2:14–15); toisin sanoen ihmiset on ohjelmoitu elämään Jumalan käskyjen mukaan ja näin ollen on ilmeistä, että niitä vastoin toimiminen aiheuttaa kärsimystä niin käskyjen rikkojalle kuin ihmisille hänen ympärillään.

Yksinkertainen ajatuskoe ilmentää tätä todellisuutta: mitä tapahtuisi, jos kaikki ihmiset alkaisivat noudattaa Jumalan käskyjä edes ulkoisesti? Vastaus lienee selvä: maailmamme olisi jo nyt paratiisi!

Toinen kärsimyksen muoto on kärsimys Kristuksen nimen tähden (Joh. 15:18–21). Palvelija ei ole Herraansa suurempi. Maailma on vihannut ja vihaa Jeesusta ja niinpä se vihaa myös hänen omiaan, jotka pitäytyvät Herransa pyhässä sanassa. Meihin saviastioihin lasketusta evankeliumin aarteesta loistavan valon (2. Kor. 4:7) toiset ottavat iloiten vastaan mutta toiset taas sulkevat siltä silmänsä ja pyrkivät kaikin keinoin sammuttamaan sen. Kärsimys Kristuksen nimen tähden, pyhä risti, on niin oleellinen osa taistelevan Kirkon elämää, että Lutherin mukaan se on yksi todellisen Kirkon seitsemästä tuntoimerkistä.

Kolmantena ja viimeisenä Raamattu, ja itse kunkin elämä, todistaa, että on olemassa kärsimystä, jolle ei tunnu löytyvän minkäänlaista järjellistä selitystä. Joku kärsii kovista kivuista koko elämänsä, joku kohtaa elämässään vastoinkäymisiä toinen toisensa perään ja joku, kuten päivän evankeliumitekstin sokea mies, syntyy tähän maailmaan jonkinasteisen vamman kanssa. Tämä kärsimyksen muoto on vaivannut ihmismieltä aina ja kirvoittanut lukemattomia katkeria rukouksia Jumalan puoleen. Jobin kirja on kokonaan omistettu tämän kärsimyksen ongelman käsittelyyn.

Niin Jobin ystävät, Jeesuksen opetuslapset kuin mekin haluaisimme kovasti tietää syyn ihmisen kaikkeen kärsimykseen. Jos jokin elämämme vastoinkäyminen ei ole seurausta Jumalan käskyjen halveksimisesta tai Kristuksen nimen tunnustamisesta niin mistä sitten? Haluaisimme edes hetkeksi päästä kurkistamaan Jumalan mieleen ymmärtääksemme, miksi Hän sallii asioita, joille

ihmismieli ei löydä mitään tarkoitusta. Raamatun alkulehtien perusteella on ilmeistä, että maailman kaiken kärsimyksen juurisyy on syntiinlankeemuksessa, mutta Jeesuksen vastaus opetuslapsilleen opettaa sen, etteivät yksittäiset tapaukset aina noudata syyn ja seurauksen lakia. Jeesus ei lähde avaamaan Jumalan salattun tahdon asioita vaan sen sijaan kehoittaakin tarkastelemaan asioita kokonaan uudesta näkökulmasta. Kristityn ei tule kaikissa tapauksissa piinata itseään suuntaamalla katseensa menneeseen yrittäen löytää kärsimyksen mahdollisen syyn. Päinvastoin, hänen tulee kääntää katseensa ylös ja eteenpäin, kohti jumalallista tarkoitusta, joka Jumalalla saattaa olla hänen salliessaan tietyn kärsimyksen. Jeesus kysyy uskon luottamusta.

Joskus tämä tarkoitus ilmenee kärsijälle itselleen jälkikäteen. Näin kävi sokealle miehelle: hän sai olla omalta osaltaan kirkastamassa Jeesuksen jumaluutta, kuten hänen jälkeensä niin monet kärsineet, joiden elämän Kristus on muuttanut ja joita hän on voimallisesti käyttänyt valtakuntansa työssä. Joskus taas kärsimyksen tarkoitus ei koskaan avaudu ihmiselle. Kyseessä ei kuitenkaan ole Jumalan hylkäämiksi joutuminen eikä hänen vihansa tai rangaistuksensa sinua kohtaan. Kuinka voisikaan, sillä yksi ainoa on kokenut Jumalan hylkäämisen, vihan ja rangaistuksen – Jeesus itse! Salatun äärellä ihmisen suurin lohtu on turvata ilmoitettuun ja muuttumattomaan – lupauksiin syntien anteeksiantamuksesta ja uudesta elämästä uudessa maassa ja uudessa taivaassa, jossa kipua ja kärsimystä ei enää tunneta. Täällä ajassa me saatamme kulkea aika ajoin tuntien Jumalan olevan kaukana ja heikon uskon varassa, mutta Herran apostolin välittämän lupauksen mukaisesti kuitenkin luotamme – kerran uskomme vaihtuu näkemiseksi. ●

Kalle Pajala

Rakastamisen vaikeudesta

14. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 29.8.
ROOM. 13:8–10

Millaisissa tilanteissa lähimmäisen rakastaminen on erityisen vaikeaa? Ehkä vaikeinta rakastaminen on silloin, kun toinen vihaa sinua ja tahtoisi sinulle pahaa. Silloin rakastaminen voi inhimillisesti ajatellen olla lähes mahdotonta. **David Wilkersonin** teoksessa *Risti ja linkkuveitsi* on mielestäni osuva kuvaus siitä, miten vaikeaa – ja vaarallista lähimmäisen rakastaminen voi olla. Pelätyn jengin johtaja **Nicky Cruz** uhkailee Wilkersonia tämän yrittäessä tavoittaa häntä evankeliumilla.

”Mene helvettiin saarnaaja! hän sanoi. Hän puhui omituisen käheästi ja sammalsi pahasti muutamia ääniteitä lausuessaan.

– Sinä et minusta paljoakaan välitä, Nicky, sanoin, mutta minä ajattelen sinusta toisin. Pidän sinusta paljon, Nicky. Otin askeleen häntä kohti. - Tulepas vähän lähemmäs, saarnaaja, niin minä tapan sinut, hän sanoi tuolla kiusaavalla äänellään. - Sinä voit sen tehdä, myönsin. Sinä voit leikata minut tuhansiksi kappaleiksi ja levittää ne tähän kadulle, mutta jokainen pala rakastaisi sinua. Mutta sen sanoessani ajattelin, mutta se ei kuitenkaan vaikuttaisi mitään sinuun Nicky, sillä maailmassa ei ole sellaista rakkautta, joka voisi sinut tavoittaa.”

Lähimmäisen rakastaminen ei todella ole helppoa. Se voi myös asettaa meidät vaaraan. Toisaalta Jumalan rakkaus voi heijastua kauttamme – sitä huomaamattamme. Jumalan rakkaus voi rohkaista meitä ylittämään rajoja eläessämme saamamme kutsumuksen mukaan. Lainaamassani katkelmassa pastori miettii, onko olemassa sellaista rakkautta, joka voisi kääntää tämän Jumalaa vastustavan ihmisen sydämen Jumalan puoleen. Jumalan rakkaus ei tunne toivottomia tapauksia. Me ihmiset emme kykene kenenkään sydäntä kääntämään, mutta Jumala voi sen tehdä. Tällai-

sia me olemme kaikki: ”Kaikki, niin juutalaiset kuin kreikkalaisetkin, ovat synnin vallassa. Onhan kirjoitettu: Ei ole yhtäkään vanhurskasta, ei yhtäkään ymmärtävää, ei ketään, joka etsii Jumalaa. Kaikki ovat luopuneet ja käyneet kelvottomiksi. Ei ole ketään, joka tekee hyvää, ei ainoatakaan.” (Room. 3:9–12).

Kuitenkin Jumala tahtoo, että me kääntäisimme hänen puoleensa ja saisimme uskoa syntimme ja rikkomuksemme anteeksi Jeesuksen ristinkuoleman tähden. Nicky Cruz – jonka kääntyminen Jumalan puoleen oli Wilkersonille suuri yllätys ja kiitoksen aihe – alkoi elää uutta elämää Kristuksen seuraajana. Hänestä tuli myöhemmin kiertävä julistaja, joka on kirjoituksillaan ja puheillaan kutsunut lukuisia ihmisiä seuraamaan Jeesusta. Jumalan rakkaus heijastui vajavaisten ihmisten – kuten Wilkersonin kautta – lähimmäisen elämään.

Päivän kirjeteksti ohjeistaa lähimmäisen rakastamiseen. Näitä ohjeita voisi hyvin soveltaa vaikkapa jengielämästä luopuville ja meille muille syntisille! Mitä ohjeita Paavali, entinen kristittyjen vainoaja siis antaa?

Älkää olko kenellekään mitään velkaa, paitsi että rakastatte toisianne. Joka rakastaa toista, on täyttänyt lain vaatimukset. Käskyt ”Älä tee aviorikosta”, ”Älä tapa”, ”Älä varasta”, ”Älä himoitse”, samoin kaikki muutkin, voidaan koota tähän sanaan: ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa. Näin rakkaus toteuttaa koko lain. (Room. 13:8–10)

Jos noudattaisimme näitä ohjeita, niin elämä toinen toistemme kanssa olisi huomattavasti helpompaa. ”Älkää olko kenellekään mitään velkaa, paitsi että rakastatte toisianne.” Paavali tarkoittaa, että velvollisuudet hoidetaan ja laskut maksetaan – ei jäädä velkaa, paitsi rakastamisessa. Sitä ”rakkauden velkaa” saamme harjoittaa emmekä koskaan onnistu rakastamaan toisia liikaa. Käskyt, joita monet ihmiset pitävät

synkkinä ja kielteisinä elämää rajoittavina asioina, itse asiassa suojelevat elämää. Mieti, millaista elämämme olisi, jos aviopuolisoja ei petettäisi, ihmisiä ei tapettaisi, kukaan ei varastaisi toiselta! Jumalan rakkaus ihmisiä kohtaan näkyy hänen antamissaan käskyissä. Käskyt näet suojelevat elämää ja ilmaisevat Jumalan hyvän tahdon. Tiivistäen: Jumala rakastaa sinua niin paljon, että hän tahtoo, ettei kukaan vahingoittaisi sinua, ei varastaisi sinulta tai ettet joutuisit petetyksi. Siksi Jumalan käskyt – jotka on tiivistetty rakkauden kaksoiskäskyyn – ovat elämää suojelevia.

Kun puhutaan lähimmäisen rakastamisesta, niin eikö tämä voi tuntua myös vaatimukselta? Emmehän me pelastu rakkauden tekoja tekemällä. ”Eihän yksikään ihminen tule Jumalan edessä vanhurskaaksi lain käskyjä noudattamalla. Lain tehtävänä on opettaa tuntemaan, mitä synti on.” (Room. 3:20). Rakastamisessa epäonnistuneelle on tärkeä julistaa armoa: pelastumme uskon kautta, emme tekojen. Rakkauden lakia emme onnistu täyttämään. **Timo Eskola** kiteyttää asian hyvin roomalaiskirjeen kommentaarissaan:

Paavali erottaa toisistaan pelastumisen ja uskossa elämisen. Pelastumisen kannalta rakkauden laki on turha ja voimaton. Sitä ei saa sekoittaa Jumalan armoon. Uskossa elämisen kannalta laki on kuitenkin yhä sitä ikuista rakkautta, jota se on aina ollut. Uskovan ihmisen tunnuspiirteenä on se, että hän on tullut tuntemaan oikean ja väärän. Rakkauden vaatimus on paljastanut synnin. Kun Jumalan Poika on antanut hänelle uuden lapseuden Jumalan valtakunnassa, hän ei missään nimessä voi jatkaa pahan tekemistä.

Kenen lähimmäisen luokse Jumala tahtoo meidät – armahdetut syntiset – tänään lähettää? ●

Taito Heikkilä

Jumalalle kiitos

15. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 5.9.
MATT. 11:25–30

Samarian ja Galilean rajamailla Jeesus kohtasi kymmenen miestä, joille papit olivat määränneet elinikäisen karanteenin. Eristys oli määrätty, koska miehillä oli havaittu vakavan tartuntataudin oireita ihollaan. Muu yhteisö haluttiin suojata taudilta.

3. Mooseksen kirjan 13 luvussa on ohjeet, miten spitaalini nimellä Raamatussa tunnettu ihosairaus todetaan ja miten sen suhteen tulee toimia. Ihminen, jolla todettiin spitaalini oireita, eristettiin muista ihmisistä ensin seitsemäksi päiväksi ja tarkastuksen jälkeen vielä seitsemäksi päiväksi. Jos tauti osoittautui spitaaliksi, ihmisen kohtaloksi tuli elinikäinen eristys. Mutta jos oireet viittasivat tavalliseen ihottumaan, henkilö sai palata yhteisön pariin. Myös jos spitaali oli vallannut ihmisen kokonaan, niin, että hän oli kauttaaltaan valkoinen, papin tuli todeta hänet puhtaaksi ja hän sai palata muiden joukkoon. Tartuntataudin sairastanut ei ollut enää uhka yhteisölle.

Ihmiset, joilla spitaali oli osittaista, joutuivat elämään muista ihmisistä erillään. Heidät myös haudattiin muualle kuin muut.

2. Aikakirjan 26 luvussa kerrotaan kuningas Ussiasta. Hänestä kerrotaan myös 2. kuninkaiden kirjan 14 luvussa Asarjanimisenä. Aikakirjojen kertomus on yksityiskohtaisempi. Molemmissa todetaan, että hän teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä. Kuninkaiden kirjassa kerrotaan, että Herra löi häntä spitaalilla. Edellisessä jakeessa on todettu, ikään kuin syyksi sairaudelle, että kansa ei ollut luopunut uhrikukkuloista.

Aikakirjan kertomuksessa todetaan, että Ussia ylpistyi ja alkoi tehdä syntiä. Hän otti itselleen papeille kuuluvan tehtä-

vän ja oli menossa temppeliin uhraamaan suitsutusta. Kahdeksankymmentä Herran pappia esti tuon yrityksen. Ussia suuttui papeille. Mutta silloin, pappien edessä, Herran temppelin suitsutusalttarin ääressä, hänen otsaansa puhkesi spitaali. Hän joutui elämään kuolemaansa asti erillisessä talossa. Hänen poikansa otti hallinnolliset asiat hoitaakseen. Kun Ussia kuoli, kerrotaan, että hänet haudattiin isiensä lähelle mutta kuninkaiden haudan ulkopuolelle, koska hän oli spitaalinen.

Spitaali eristi, mutta myös yhdisti. Samarian ja Galilean rajaseudulla spitaalisten muista erillään eläneessä yhteisössä oli unohdettu samarialaisten ja juutalaisten väliset erimielisyydet. Yhteinen onnettomuus laitoi asiat uuteen arvojärjestykseen. Yhtenä joukkona yhteensä kymmenen galilealaista ja samarialaista pyysivät Jeesuksen kohdatessaan, että Jeesus armahtaisi heitä.

Ja Jeesus armahti heitä. Jeesus lähetti heidät pappien luokse, jotta nämä voisivat todeta heidät parantuneiksi sairaudestaan. He eivät vielä lähtiessään ilmeisesti olleet puhtaita, koska Jeesus kysyi ainolta hänen luokseen palanneelta: ”Eivätkö muut puhdistuneet?” Jeesus tiesi kuitenkin heidän puhdistuneen, koska sanoi: ”Tämä muukalainenko on heistä ainoa, joka palasi ylistämään Jumalaa?” Jeesus tiesi, että muillakin olisi ollut aihetta tulla kiittämään häntä ja ylistämään Jumalaa, mutta heillä oli muita menoja.

Ehtoollisliturgian prefaation rukouksessa todetaan, että on oikein ja arvollista, että me aina ja kaikkialla kiitämme ja ylistämme Jumalaa. Edellisessä käsikirjassa samassa rukouksessa todettiin, että on oikein ja kohtuullista. On siis kohtuuton ja väärin, jos emme kiitä ja ylistä Jumalaa aina ja kaikkialla. Kuinka kohtuuton olikaan, että yhdeksän eristyksestä yhteyteen päässyttä eivät palanneet kiittämään jumalallista parantajaansa.

Olemme olleet, koko maailma, vakavan tartuntataudin uhkaamana tai sairastutamina. Miljoonat ovat menettäneet henkensä. Suomessakin kymmenettuhannelle ovat joutuneet kokemaan parin viikon ja ikäihmiset jopa yli vuoden eristäytymisen aiheuttamat vaikeudet.

On kuitenkin monta aihetta kiittää. Kansakuntana olemme selvinneet taudista monesta syystä monia muita maita pienemmin seurauksin. Uusi tilanne on edellyttänyt uusia innovaatioita. Monet pakon edessä otetut hyväksi havaitut käytännöt jäävät pysyviksi.

Yksi kiitoksen aihe on se, että Jumala on puhutellut. Sairaudet eivät ilmaannu Jumalan sallimatta. Jumala voi lähettää sairauden rangaistukseksi tai puhutte-luksi nykyäänkin niin kuin Vanhan testamentin kertomana aikana. Koettelemukset johtavat toisia paatumukseen toisia lähemmäksi Jumalaa.

Kun aina ja kaikkialla on aihetta kiittää, kiittäkäämme Jumalaa siitä terveydestä, josta saamme nauttia ja myös sairaudesta, joka pysäyttää, mutta jonka keskellä saa muistaa, että ”Hän antaa anteeksi kaikki syntini ja parantaa kaikki sairauteni. Hän päästää minut kuoleman otteesta ja seppelöi minut armolla ja rakkaudella.” •

Heikki Holma

Mihin laitan luottamukseni?

16. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 12.9.
1. TIM 6:17–19

Kehota heitä tekemään hyvää, keräämään rikkaudekseen hyviä tekoja ja jakamaan anteliaasti omastaan muille. Näin he ko-koavat itselleen aarteen, hyvän perustuksen tulevaisuutta varten, niin että voittavat omakseen todellisen elämän.

”Varoita niitä, jotka tässä maailmassa ovat rikkaita, etteivät he ylpeilisi eivätkä panisi toivoaan epävarmaan rikkauteen, vaan Jumalaan, joka antaa kaikkea run-

sain mitoin nautittavaksemme.”

Kaipaamme elämässämme kontrol- lin tunnetta. Tunnetta siitä, että kyke- nen hallitsemaan elämäni ja ohjaamaan sitä kohti haluttua suuntaa. Jos meiltä puuttuu tämä kontrollin tunne, koemme oloamme haavoittuvaiseksi ja levottomak- si. Moni on huomannut kotitoimistoil- laan, että työn tekeminen kotona on haas- teellista, jos ympäristömme on sekaisin ja sotkussa. Silloin mielemme haahuilee ja olemme levottomia. Kaipaamme tunnetta kontrollista ja järjestyksestä.

Nyt Paavali varoittaa ihmisiä etsimään vastauksia tähän kaipuuseen katoavaisesta. Moni etsii elämälleen tasapainoa ra- hasta. Niin ne, joilla sitä on, kuin myös ne, joilta sitä puuttuu. Sananlaskujen kirjas- sa tätä tasapainottelua käsitellään viisaasti:

Älä anna köyhyyttä, älä rikkautakaan. Anna ruokaa sen verran kuin tarvitsen. Jos saan kovin paljon, saatan kieltää Ju- malan ja kysyä mielessäni: ”Mikä on Herra?” Jos ylen määrin köyhdyin, saa- tan varastaa ja vannon väärin, rikkoo Jumalani nimeä vastaan. (Snl. 30:8b–9)

Meidän ei tule rakentaa omavoimaista kontrollia elämäämme, koska se ei lopul- ta ole mahdollista. Voimme toki kontrol- loida elämämme pieniä asioita, kuten ympäristömme siistiyttä, mutta on asioita, jotka ovat meidän kantokykymme tavoit- tamattomissa. Vallitseva epidemiatilanne on ollut yksi isku ihmisen kontrollin tun- teelle. Se muistuttaa ihmistä hänen pie- nuudestaan tässä maailmassa.

Kristityllä – Jumalan lapsella – on se etu, että me saamme turvautua siihen, et- tä Jumalalla on kaikki lopulta käsissään. Mikään ei tapahdu hänen kasvojensa ohit- se. Meidän ei tarvitse luoda itsellemme vahvaa illuusiota siitä, että olemme vah- voja tässä maailmassa. Saamme rohkeasti olla pieniä.

On vapauttavaa, kun saamme luopua kontrollin vaatimuksesta. Toki edelleen on tärkeää, että pidämme huolta itsestämme ja ympäristöstämme – että suunnitellamme raha-asiamme fiksusti ja pidämme huolta terveydestämme. Mutta lopullinen toivomme ei riipu onnistumisessamme, vaan rakennamme itsellemme aarretta tavaisiin ”hyvän perustuksen tulevaisuutta varten”. Saamme jättää itsemme Jumalan haltuun ja saamme myös olla jakamassa omastamme toisille. Jakamassa Jumalan lapsen identiteetin sanomaa toisillekin.

Kristitty ajattelija **G.K. Chesterton** kirjoittaa:

”Kuinka paljon suurempi meidän maailmamme olisi, jos itse olisimme siinä hieman pienempiä?” ●

Mattias Kaitainen

Jeesus tuo rauhan!

17. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 19.9.
JES. 26:12–14, 19

Maailman räjähdysherkimmällä alueella sijaitsee Jerusalemin temppelin muurin jäännökset. Tuon muurin rakosiin ihmiset sujauttavat rukouksiaan Jumalalle. Eräs lyhimmistä rukouksista oli vain yhden sanan mittainen. Shalom – rauhaa. Rauhaa me rukoilemme tämän väkivaltaisen ja levottoman maailman keskellä.

Päivän Vanhan testamentin lukukappale puhuu myös rauhasta. Jesajan kautta annetut lupauksen sanat puhuvat sisäisestä rauhasta, jonka Jumala voi omilleen suoda. Tämä rauha voi ulottua ulkoisia olosuhteita syvemmälle. Jumala puhui nämä sanat Jesajan kautta omalle kansalleen noin 750–700 eKr., mutta ne ovat totta myös meille tänään.

”Herra, sinä valmistat meille rauhan.” (j. 12). Herra on se, joka valmistaa rauhan. Tässä on valtava lupaus kaikille meille, jotka elämme tässä sekasortoisessa maailmassa. Ulkoista ja näkyvää rauhaa saam-

me silti odottaa siihen asti, kunnes Jumala luo uuden taivaan ja uuden maan. Kuitenkin Herramme tahtoo jo tässä ajassa tuoda omilleen rauhan. Tämä rauha, joka ylittää ymmärryksemme tulee meille Jeesuksen kautta. Raamattu lupaa ”Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne, niin että pysytte Kristuksessa Jeesuksessa.” (Fil. 4:7). Jeesus on tullut ratkaisemaan syvimmän ongelman, joka ihmiskuntaa repii rikki, nimittäin synnin, kuoleman ja pahan vallan. Kristus kuoli ristillä puolestamme, jotta me saisimme syntimme anteeksi ja saisimme iankaikkisen elämän:

Hän on meidät pelastanut ja kutsunut pyhällä kutsullaan, ei meidän tekojemme perusteella vaan oman päätöksensä ja armonsa mukaisesti, jonka hän jo ennen aikojen alkua soi meille antamalla meille Kristuksen Jeesuksen ja joka nyt on tullut julki, kun meidän Vapahtajamme, Kristus Jeesus, on ilmestynyt. Hän on kukistanut kuoleman ja tuonut valoon elämän ja katoamattomuuden lähettämällä maailmaan evankeliumin (1. Tim.1:9–10).

Raamattu opettaa, että Jeesuksen kautta Jumala on tuonut meille rauhan. Tämä rauha tulee siitä, että saamme luottaa syntien anteeksiantamukseen. Sydämemme ei syytä meitä. Siitä me ymmärrämme, että totuus on meissä, ja me voimme hänen edessään rauhoittaa sydämemme, Rakkaat ystävät, jos sydämemme ei meitä syytä, me voimme rohkeasti lähestyä Jumalaa. Jos se meitä jostakin syyttää. Jumala on meidän sydäntämme suurempi ja tietää kaiken. (1. Joh. 3:19–21)

Myös Jesajan kirjan kohta alleviivaa tätä: ”Myös se on sinun tekoasi, niin kuin kaikki mitä me olemme saaneet aikaan.” Koska Jumala on yksin kaiken hyvän ta-

kana, niin me saamme entistä enemmän laittaa luottamustamme häneen.

Ulkoisista olosuhteista riippumatta Jumalan omat voivat kokea levollista luottamusta Jumalaan. Jesajan kirjassa kuvataan, kuinka israelilaiset ovat toistuvasti joutuneet vihollishallitsijoiden vallan alle. Siitä huolimatta luottamus Jumalaan saa olla totta. ”Herra, meidän Jumalamme, meitä ovat vallinneet toiset herrat, et sinä. Nyt vain sinun nimesi on huulillamme.” (j. 13). Vaikka kansa oli joutunut toisten vallan alle, niin yksin Jumalalle he tahtovat silti olla uskollisia. Jumalan oikeudenmukainen tuomio kohtaa kaikkia ruhtinaita ja herroja ja lopulta Jumala sanoo viimeisen sanan myös maan päällä. Jae 14 tiivistää vihollisten lopullisen kohtalon: ”He ovat kuolleet, eivät herää eloon, nuo mahtajat eivät nouse maanalta, sillä sinä olet vaatinut heidät tilille ja tuhonnut heidät ja pyyhkinyt pois heidän muistonsa.”

Jumala tuo lopulta oikeudenmukaisen ratkaisunsa maailman rauhattomuuteen ja sodan melskeen keskelle. Oikeudenmukainen tuomio kohtaa vääryyden tekijöitä ja Jumala ajaa sorrettujen asiaa. Oikeus toteutuu ja viimeinen tuomio on takeena tästä. Jesajan lupauksen loppu on erityisen lohdullista luettavaa. Siinä on vahva lupaus elämästä myös kuoleman jälkeen: ”Mutta sinun kuollessi heräävät eloon, heidän ruumiinsa nousevat ylös. Tomuun vaipuneet, herätkää ja riemuitkaa! Sinun kimaltava aamukasteesi virvoittaa maan, ja niin maa palauttaa kuolleet elämään.” (j. 19)

Jeesukseen Kristukseen luottaen meidän ei tarvitse pelätä edes kuolemaa, sillä Herra on voittanut kuoleman ja pahan vallan. Olemme Jumalan omia ja matkalla taivaaseen. Syntimme on otettu pois ja syyttäjämme vaiennettu. ”Kristus on kuollut puolestamme, jotta saisimme elää yhdessä hänen kanssaan, olimmepa valveilla

tai kuoleman unessa.” (1. Tess. 5:10)

Rukoilemme: Pyhä Kolmiyhhteinen Jumala, rakas taivaallinen Isämme. Tuomme eteesi rauhattomuutemme ja huolestamme maailmassa vallitsevasta vääryydestä. Anna meidän rikkomuksemme anteeksi. Herra, kiitämme siitä, että sinä tahdot kutsua ihmisiä yhteyteesi ja tahdot lahjoittaa rauhan ja iankaikkisen elämän Poikasi Jeesuksen Kristuksen kautta. Kuule rukouksemme, kun pyydämme sinua: tuo rauha evankeliumin sanoman kautta tähän maailmaan. Aamen. ●

Taito Heikkilä

Lainkiertäjät

18. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 26.9.
MARK. 7:5–13

Onko sinullakin se tuttu, kaveri tai ystävä, joka tarkasti ja varmasti noudattaa joutain sääntöä, jolle et ole itse löytänyt Raamatusta perusteita? Hän käy ehkä jossain toisessa kirkossa kuin sinä tai tulee eri kulttuurista ja on sen myötä ottanut tämän tavan noudattaakseen. Tai ehkä olet seurannut kokonaisten seurakuntien kamppailua ihmisen asettamien sääntöjen puitteissa. Näiden hetkien koittaessa on kiva ajatella olevansa onnekkaisesti vapauden uskossa, ymmärtäneensä evankeliumin paremmin kuin muut.

Mutta herkästi ja helposti sitä löytää itsestäänkin piirteitä, joita lähemmin tarkkaillessa ei voi todeta olevansa täysin vapaa perityistä tavoista – ja kuka voisikaan olla. Onhan kristillisellä kirkolla jo vuosituhansien ajan ollut mahdollisuus tutkia, mitkä asiat edesauttavat jumalanpalvelusta, mitkä rukouselämää, missä kysymyksissä opettaminen mahdollisimman tiukasti varjelee seurakuntaa. Ja hyvä niin. Kunhan opettamamme perinteet ja traditio opetetaan nimenomaan perinteenä ja traditiona, ei Jumalan sanana ja niitä tarkastellaan Jumalan sanan valossa.

Markuksen tallettamassa Jeesuksen ki-pakassa huomautuksessa on, ainakin nä-ennäisesti, vastakkain kuitenkin laki ja laki. Laki käskee pitämään huolta van-hemmistaan, mutta laissa myös käske-tään pitämään Jumalalle antama lupaus. Jos sitä on mennyt hölmöyksissään lupaa-maan rahansa Jumalalle ja nyt ovat van-hemmat sairaita ja huolenpidon tarpees-sa, niin mitäs pitäisi tehdä? Onko laki nyt huono, jos moinen epäselvyys on sinne lipsautanut?

Oikeastaan hankala tilanne syntyy, kun ihmiset eivät noudata lakia. Jumalalle an-nettava lahja tulisi antaa viivyttelämättä, eikä sitä, ettei anna lupauksia katsota lain mukaan synniksi. Kuitenkin Jeesuksen ai-kana vallalla on ollut käytäntö, jossa lu-pauksia saatettiin antaa kauas eteenpäin, joskus jopa siten, että lahjan täytäntöön-pano on ollut lupajaan kuoleman jälkeen. Jeesus kritisoi sitä, että ihmiset, oma napa edellä, kieltävät vanhemmiltaan vanhuu-den turvan, ja vetoavat vieläpä Jumalaan.

Teologiasta sanotaan joskus, että sil-lä voi muuttaa mustan valkeaksi. Jos näin on, lienee kirkoilla syytä hävetä. Em-me voi sanoa oppineemme tästä evan-geliumintekstistä paljoakaan, jos sanoja kääntelemällä kykenemme selittämään asiat päinvastoin kuin ne ovat. Pelkään pahoin, että tämä lausahdus on totta. Mi-kä eteen?

Sunnuntain teemana on kristityn va-paus. Miksi siis ylipäänsä lähteä kaiva-maan mitään sääntöjä? Eikö perinnäis-sääntöjen ikeen alta vapautuisi parhaiten, jos voisi luopua kaikesta laista? Eikö sii-nä olisi todellinen vapaus? Ehkäpä, mutta siihen Jeesus ei meitä tänään ohjaa. Muo-dikas Jeesus saarnaisi rakkautta ilman ra-joja, mutta evankeliumin Jeesus saarnaa rakkautta käskyjen toteuttamisen kaut-ta. Jos haluamme todella elää kristityn elämää, on lain kiertäminen näennäisen kauniilla lupauksilla Jeesuksen opetusten

vastakohta, kun taas lain noudattaminen on lähimmäisenrakkauden perusta.

Konservatiivikristillisissä piireissä pu-he muodikkaasta Jeesuksesta menee hel-posti liberaalille teologialle hymistelyksi ja päiden pudistamiseksi ja siksi on syy-tä sanoa, että siihen ei ole tässä tarvetta. Koski meidän perinnäissääntömme sitten isosen kouluttamista oikeanlaisen hartau-den pitämiseen, kirkkokahvien oikean-laisten kahvileipiä laatua tai seurakunta-salin penkkien oikeanlaista järjestystä, on monia innokkaita ja palvelualltiita pala-via sydämiä sammutettu kovilla sanoilla, jotka ohjaavat pois lain ja evankeliumin ytimestä.

Onhan nimittäin niin, että jos me nou-datamme lakia ja sen vaatimuksia lähim-mäisenrakkaudelle, sen tulisi näkyä. Jos meidät taas tunnetaan kovasydämisyy-destä ja sanahelinästä, on syytä tarkistaa, kierrämmekö lakia.

Jeesus lainaa vanhaa testamenttia ja moittii fariseuksia siitä, että nämä kunnioittavat Jumalaa huulillaan, mutta sydän on kaukana Hänestä. Siitä on lopulta kyse. Kunnioitamme me Jumalaa vain huu-lillamme, vai myös sydämellämme. Jos saamme jostain aiheita kiertää Jumalan käskyt, niin olisi varmaankin syytä tarkis-taa sydämen asenne. Sillä jos oman jär-kemme nojalla voimme ohittaa Jumalan, on Hänestä tullut sydämessämme liian pieni ja meistä liian suuria.

Kuinka tästä sitten selvittää? Yksin-kertainen vastaus on: tutkimalla Jumalan sanaa. Ahkerasti ja huolella, yksin ja yh-dessä. Kokonaisuuden ymmärtäen ja mie-lessä pitäen. Alusta loppuun. Kuulostaako vähän liian helpolta vastaukselta? Eh-kä, mutta se sana on elävä ja väkevä ja voi muuttaa kylmät sydämemme. Itse emme voi itseämme muuttaa, mutta Jumalan Py-hä Henki voi meissä uskon synnyttää.

Siinä uskossa saamme luottaa siihen, että lain, Jumalan sanan ja sen käskyjen

noudattaminen on meille mitä suurinta vapautta. Siinä uskossa saamme luottaa siihen, että mikään sellainen sääntö, joka ei ole yhtäpitävä sen Sanan kanssa, ei meitä sido. Siinä uskossa saamme luottaa siihen, että Jumala meitä, jotka olemme heikkoja ja taipuvaisia syntiin, armahtaa ja on jo armahtanut. ●

Lauri Heikkilä

Näkymätön todellisuus

MIKKELINPÄIVÄ 3.10

MATT. 18:1–10

Mikkelinpäivä on Raamatussa muutamaankin kertaan esiintyvälle arkkienkeli Mikaelille pyhitetty juhlapyhä. Kristinopissa ajatellaan vahvasti, että elämme näkyvän ja näkymättömän todellisuuden keskellä. Nikean uskontunnustuksessa lausutaan: ”Me uskomme yhteen Jumalaan, kaikkivaltiaaseen isään, taivaan ja maan, kaiken näkyvän ja näkymättömän Luojaan.” Jumalan luomistyöhön kuuluu siis näkyvä ja näkymätön todellisuus.

Raamatussa arkkienkeli Mikael mainitaan viidesti. Tavanomaisesti enkelit mielletään kulttuurissamme lähinnä suojelusenkeleinä, ehkä suomalaisille yksi mieleenpainuvimmista kuvauksista enkeleistä on **Hugo Simbergin** taulu *Haavoittunut enkeli*. Raamatullinen kuva enkeleistä on kuitenkin hyvin paljon moninaisempi. Tavanomaisin enkelin tehtävä on toimia Jumalan lähettiläänä – sitä tarkoittaakin kreikan sana *angelos*, josta sanamme enkeli juontuu.

Enkelioppi kehittyi syvemmin **Dionysios Areiopagitan** tutkimuksen myötä. Hän eli 400- ja 500-lukujen vaihteessa ja kehitti enkelioppia Raamatussa mainittujen enkeliryhmien ja hierarkioiden perusteella. Arkkienkeli Mikael on Jumalan taivaallisten sotajoukkojen johtaja. Italialainen taitelija **Marco d’Oggiono** kuvaa Mikaelin taulussaan *Kolme arkkien-*

keliä (1516) kaikista arkkienkeleistä mahdollisimmaksi. Mikael ajaa Saatanan pois taivaasta kohti maanalaista helvettiä. Viereistä tilannetta seuraavat arkkienkelit Rafael ja Gabriel.

Valtavirran uskonnollisuudessa enkelioppi on yhä kasvava trendi. Raamattu ja myös Marcon maalaus opettaa kuitenkin vahvasti, että enkelit ovat vain lähettiläitä ja Jumalan työtovereita. Marcon maalauksessa yksi enkeleistä osoittaa kohti taivasta, ilmaisten, että Jumala on yksi ja läsnä. Yksi enkeleiden perustehtävistä onkin korottaa Jumalaa ja hänen suuruuttaan. Monet Raamatunkohdat puhuvat Jumalaa ylistävästä enkelijoukosta. Myös Heprealaiskirje puhuu paljon Jeesuksen ylivallassa yli enkeleiden – ei ole järkeä palvoa enkeleitä, kun on jotain niin paljon suurempaa palvottavana. Enkelit ovat osa luomakuntaa, vaikkakin sen näkymättömä puolta, eikä meidän palvontamme tule kohdistua luotuun.

Jeesuksen valta on jotain niin paljon suurempaa kuin enkelien valta. Jeesus ei myöskään kuollut enkelien tähden, vaan ihmiskunnan tähden. Tästä syystä Jeesus otti ihmisen muodon tullessaan maailmaan:

Hän ei siis ota suojelukseensa enkeleitä – hän ottaa suojelukseensa Abrahamin suvun. Niinpä hänen oli tultava joka suhteessa veljiensä kaltaiseksi, jotta hänestä tulisi armahtava ja uskollinen ylipappi ja hän voisi Jumalan edessä sovittaa kansansa synnit. Koska hän on itse käynyt läpi kärsimykset ja kiusaukset, hän kykenee auttamaan niitä, joita koetellaan. (Hepr. 2:16–18)

Päivän evankeliumitekstimme tuo kuitenkin esiin enkelien suojelevan roolin ja tehtävän. Mikkelinpäivä on myös lasten pyhäpäivä. Evankeliumitekstimme käsittelee tilannetta, jossa Jeesus hyväksyy

ehdoitta lasten läsnäolon luonaan, ja yhdenkään aikuisista ei tule halveksia yhtäkään näistä vähäisistä, sillä: ”Heidän (lasten) enkelinsä saavat taivaissa joka hetki katsella minun taivaallisen Isäni kasvoja”. Myös **Basileios Suuri** kirjoittaa, että ”Jokaisella uskovalla on vierellään enkeli kasvattajana ja paimenena, joka ohjaa hänen elämäänsä” (Adv. Eun. 3:1).

Yksi mehevällä mielikuvituksella ja saatiirilla tyyllillä kirjoitettu hyvä lukusuositus jokaiselle kristitylle on **C.S. Lewisin** kirjoittama näkymätöntä maailmaa käsittelevä teos *Paholaisen kirjeopisto*. Teoksen äärellä oivaltaa erilaisia vaikutustekijöitä oman uskonelämän polulla, vaikkakaan sitä ei pidä ottaa liian vakavasti. On kuitenkin erittäin tärkeää, että meitä länsimaalaisen maailmankuvan kyllästämiä muistutetaan myös näkymättömästä todellisuudesta ainakin vähintään kerran vuodessa Mikkelinpäivänä. •

Mattias Kaitainen

Kohua ja kiistaa

20. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 10.10.
JOH 7:40–52

Suosittu ja iloinen viikon kestävä *sukkot*-juhla sisälsi runsaasti sanaa ja musiikkia.

Siunattuja ovat hengelliset juhlat! Kerrotaan, että profeetta Joonakin sai lähetyskutsun lehtimajajuhlilla. Liekö Herran sana tullut saarnassa, keskustelussa vai laulussa? Syksyn sato oli korjattu. Jumalan huolenpito oli ilmeinen. Sinä vuonna (29 jKr?) juhlien pinnan alla oli kuohuntaa: Nähdäänkö juhlilla ”hyväksi mieheksi” ja ”kansanvillitsijäksi” sanottu Jeesus? Jeesus epäröi, mutta tuli kuitenkin. (7:8–10) Juhlaöitten valaistus antoi aiheen puhua maailman ja elämän valosta. (8:12) Juhlan kahdeksantena suurena päätöspäivänä Jeesus huusi kutsun kaikille. (7:37)

Johanneksen evankeliumin kerronnasta voi aistia tiiviisti Jeesuksen seuras-

sa olleen kokema. ”Uskon evankeliumi” seuraa erityisesti sitä, syntykö ja kuinka uskoa. Siksi Johannes toteaa niin kirjoitaneensakin (20:31). Tunnettuja ovat vain Johannekselta Nikodemoksen, samarialaisen naisen, sokeana syntyneen, syntisen naisen ja Tuomaan todistukset. Ilmeisesti Gennesaretin kalaa syötiin Roomassa keisarin hovissakin, eikä sitten ylipapin kapitulissa ja hallituspiireissä Jerusalemissa. Isä Sebedeuksen kalastusfirman myyntikonttorin hoidostako Johannekselle olivat mainitut piirit tulleet hyvin tutuiksi? Joka tapauksessa myös heidän suhtautumistaan Jeesukseen Johannes seurasi tarkasti ehkä toiveenaan suuren herätyksen alkaminen kansan ja kirkon johtajien taholta. Pettymyksiä tuli. (7:5, 48; 12:37,42)

Kuohuntaa syntyy aina siellä, missä Raamatusta ja Raamatun Jeesuksesta puhutaan. Kiistelemineen uskon asioista voi tuntua pahalta, mutta kertoo siitä, ettei Jeesukseen ja hänen merkitykseensä voi suhtautua neutraalisti ainakaan sellainen, joka ottaa Jumalan, elämän, oikean ja väärän ja ikuisuuden vakavasti. Puhe synnistä ja Kristuksesta ainoana pelastajana loukkaavat. Voimatoimetkin käyvät joidenkin mielessä. Muodollisen ystävällisyyden ohut kuori repeää ja ääneen lausuttuina purkautuvat sanat asema, tieto ja rahvas ja ylemmydentunto, ylpeys, halveksunta ja viha. Pieni on ihminen! Jeesus ennakoi kristittyjen haastamista oikeuksiin. (Matt 10:17) Ihmeen hyvin ”rahvaskin” tunsu Raamattunsa (Vanhan testamentin). Mooseksen ennustama ”se profeetta” oli tiedossa, vaikka on suomalaisilta raamatunkääntäjiltä alaviitteestä kadonnutkin. (5 Moos 18:15–18) Messiasodotukset olivat tuolloin korkealla. Tässäkö hän on?

Jeesuksesta lausumamme kertoo jotakin itsestämme niin totta kuin Jeesuksen löytäminen merkitsee kadonneen minän

löytämistä. Toisaalta oli suoranaista tietämättömyyttä jopa muita väheksyvissä Vanhan testamentin tuntijoissakin. (7:52; vrt naapurikylien pojat Jeesus ja profeetta Joonas 2 Kun 14:25). Raamatun lukutaito puuttui: Jumalan käskyt ja vaatimukset tunnettiin, muttei Jumalan armoa, sitä mitä hän antaa. Tietämättömyys yhtä hyvin kuin tietäminenkin ja asema voivat tulla uskon esteeksi. Ajatelkaa hukkuvaa, joka ei irrota omastaan ja tartu pelastusrenkaaseen, vaan ajattelee, että täytyy olla joku muukin mahdollisuus. Moni luulee tietävänsä, vaikkei ole Raamattua avannutkaan ja elää vanhojen paikkansa pitämättömiksi osoitettujen väitteiden ja iskulauseiden varassa. Evoluutio ja tassa-arvo ovat ooppiumia kansalle. Tiede korjaa itsensä ja ideologiadiktatuurit romahtavat, mutta kuka korjaa epäuskon surulliset tuhot?

Epäuskon pimeää taustaa vasten näytetty kirkkaan valoisana usko kuin temppelein loistava valaistus Lähi-idän yössä. Jeesusta pidättämään lähetetyillä temppeleipoliiseilla usko oli orastavana, sillä Jeesuksen sana oli heissä alkanut uskoa synnyttävän työnsä. Menköön vaikka virka, mutta hyvin Jeesus puhui! Palvelijoiden palaute sisälsi melkoisen piikin ammattipuhujille. Julkkisten ja vaikutusvaltaisten uskontodistuksella on arvokas tehtävänsä, vaikkei uskovaisten joukossa montaa vaikutusvaltaista ja jalosukuista olekaan. (1 Kor 1:26–29) Kuin vastauksena kysymykseen, ”onko kukaan hallitusmies uskonut”, Johannes kertoo Nikodemoksesta. Epäuskon liikuttavan ja kiihkeän

yksimielisyyden keskellä nousee ”Nikodemoksen käsi”. Moni tietää omasta kokemuksesta tuon käden painon ja puheenvuoron vaikeuden. Jo pelkkä keskusteluun ja oikeudenkäyttöön liittyvän itsestään selvyuden ”kuultakoon toistakin osapuolta” lausuminen saa aikaan maalittamisen ja tuomitsemisen. Epäuskon rintamaa on horjutettu. Herjat ja vihapuheet lentävät. Ellet ylety asiaan, tartu ihmiseen! Mikä lienee julkisuuteen astuneen Nikodemoksen uskon koettelemus ollut ehkä epäuskon pimeimmällä voiton hetkellä Jeesuksen ruumiin äärellä? (19:39)

Mutta syntyihän usko turvautumisena ristillä riutuvaan Jeesukseen toisella ristin ryöväreistäkin, vaikka messiaanista kirkkautta ei juurikaan ollut näkyvillä. Jumala ei pakota uskomaan, mutta antaa kyllä uskon lahjan. Kysymys miksi toiset uskovat ja pääsevät taivaaseen ja toiset eivät usko ja joutuvat helvettiin, jää saarnaajalle ja kuulijalle salaisuudeksi, mutta johtaa ristinteologian tutkimiseen. Evankeliumin julistus ei saa koskaan peittää sitä tosiasiaa, että on ratkaiseva ero siinä, eläkö ihminen uskossa Jeesukseen, vai ei ja kohtaako kuoleman uskossa vai epäuskossa. On vain julistettava täysillä kääntymisen ja parannuksen täyttä vastuuta ja Jumalan armon yksinvaikuttavuutta ja lahjaa. Tämän paradoksin ottaa käyttöönsä Pyhä Henki ja synnyttää uskon. ”Sanaa ja sakramenteja välineinä käyttäen lahjoitetaan Pyhä Henki, joka niissä, jotka kuulevat evankeliumin, vaikuttaa uskon missä ja milloin Jumala hyväksi näkee.” (Vrt Apt 16:14) •

Keijo Rainerma